

บทนำ

นำเปื้อนชะมัดเวลาคืนวันเพ็ญโคจรมาถึงอีกครั้ง...

ผมเงยหน้ามองด้านบน

มีเพียงก้อนทรงกลมลอยเด่นท่ามกลางท้องฟ้ารัตติกาลสีดำสนิท

แสงสีเหลืองส่องสว่างवलกระทบกับร่างกาย

ความรู้สึกร้อนผ่าวเกิดขึ้นทุกอณูพื้นผิวจนร่างกายสั่นสะท้าน

บ้าชะมัด แคกลับมาน้องพักช้านิดเดียว ดันเริ่มออกอาการซะได้...

สาเหตุที่ผมเกลียดคืนวันเพ็ญ

เพราะอะไรนะเธอ...

มนุษย์หมาปามักถูกแสงจากพระจันทร์คืนวันเพ็ญทำให้ร่างกายกระสับกระส่ายเสมอเนะสิ

และผมก็ไม่ชอบแม้แต่หน่อย เพราะว่า...

ผมจะต้องกลายร่างเป็นมนุษย์หมาปา...

ทุกคำคืนเหล่านั้น สติของผมจะดับวูบ เหลือเพียงหมาปาไร้สติเท่านั้น...

แหมะ...

เสียงน้ำเหลวข้นสีขาวหยดมาจากกระบอกฉีดยา

เมื่อถูกผมเคาะสองสามครั้งตรงปลายกระบอกเพื่อไล่เม็ดอากาศ

อา...ถึงเวลาที่ผมต้องฉีดยาสลบให้ตัวเองอีกแล้วละสิ

เพราะไม่อยากไปทำร้ายใครเลย โดยเฉพาะ...มนุษย์...

นอกเหนือจากนั้นคือ...จะให้ใครลวงรู้ตัวตนของผมไม่ได้เด็ดขาด...

บทที่ 1

“อืม ฉันเข้ามหาวิทยาลัยใกล้โรงเรียนนะ เพราะว่านัดเพื่อนเล่นบอลลได้ง่าย...โอเค...นายกับเพลงก็
รักษาสุขภาพละ ไว้เจอกันถ้าเรื่องมอบตัวในมหาวิทยาลัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว...อืม...อืม...ได้...ได้สิ...ไว้ฉันจะแวะไป
หาที่มหาวิทยาลัยนะ อยากรู้เหมือนกันว่าลักษณะยังงัยบ้าง ฮาๆ...โอเค...ไว้เจอกันนะเฮส...”

ผมหย่อนโทรศัพท์มือถือลงบนเตียงหลังจากเพิ่งกลับมาจากการมอบตัวแสนวุ่นวายในมหาวิทยาลัย
เสร็จ เหลือแค่รอบตรรกศึกษากับยื่นเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติตนเองเท่านั้น ก็คงเสร็จพิธีทั้งหมด --

เมื่อครู่ผมเพิ่งโทรคุยกับแวมไพร์ละ...

ทุกคนคงคิดว่าผมบ้าสินะ...

มักมีคนเขียนในหนังสือนิยายหรือแม้กระทั่งภาพยนตร์เสมอ ว่าเราสองเผ่าพันธุ์ไม่ถูกกันสักเท่าไร
ระหว่างมนุษย์หมาปาและแวมไพร์...แต่หากอนาคตผมมีลูกหลาน อืม...ซักวันคงต้องมีละ จะมีใครเชื่อรีเปล่าวา
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ผมเคยเป็นเพื่อนกับแวมไพร์มาก่อน จะใช้คำว่าเคยก็ไม่ถูกนักเพราะปัจจุบันก็ยังคบกัน

อยู่ เพียงแต่ไม่ได้อยู่โรงเรียนเดียวกันแล้วเท่านั้น

เมื่อเวลาเปลี่ยน วิถีชีวิตก็จะต่างออกไปใช่ไหมล่ะ จากโรงเรียนมัธยมปลาย พวกผมก็ขึ้นมหาวิทยาลัยแล้วล่ะ

อืม ขอเล่าเรื่องก่อนหน้านั้นดีกว่า ผมมาเป็นเพื่อนกับแวมไพร์ได้ยังไงนะ ฮ่าๆ นั่นเพราะเมื่อหลายเดือนก่อน ผมคบกับแวมไพร์สาวคนหนึ่งนามว่าแวร์นะลี แต่จู่ๆ เธอหายไป ดังนั้นผมจึงคิดว่าต้องมีคนเจอแวมไพร์แล้วฆ่าทิ้งแน่นอน และก็เป็นที่ไปตามคาด...

เธอถูกแวมไพร์นามว่าเอสฆ่า ผมจึงตามหาหมอนั่น และ...ในที่สุดก็เจอ...เขามักจะวนเวียนแถวโรงเรียนแห่งนี้ จับจ้องผู้หญิงมัธยมปลายนามว่าเพลง จนตอนหลังผมถึงรู้ว่าเอสหลงรักเพลง ผมจึงปลอมตัวเป็นนักเรียนแล้วเข้าไปใกล้ผู้หญิงคนนั้นเพื่อหาทางติดต่อกับเอส ให้หมอนั่นยอมเผยตัวออกมาเสียที

สุดท้ายเรื่องราวจบลงแบบ...อืม...ยังงี้ดีล่ะ เห็นความคாதหมายของผมเลยล่ะ คนที่ฆ่าแวร์ แฟนของผมไม่ใช่เอส แต่เป็นเพลงต่างหาก เพราะว่าแวร์จะทำร้ายเอส เพลงเลยต้องปกป้องเขา

อา...ผมโกรธเพลงไม่ได้หรอก พยายามเกลียดเธอก็ไม่ได้ด้วยเช่นกัน ผมจึงปล่อยวาง เพราะไม่ชอบทำร้ายมนุษย์เท่าไรหรอกนะ ยิ่งเธอเป็นเพื่อนของผมด้วยแล้ว

สุดท้ายพวกพ้องของผมหาว่าผมทรยศหนีออกมาจากกลุ่ม และจับเพลงไปเป็นตัวประกันเพื่อเรียกผมให้ออกตามหา ในที่สุดเอสก็เข้ามาช่วยผมทำลายพวกพ้องตนเองจนสิ้นซาก

นับแต่นั้นเราเลยเป็นเพื่อนกัน อืม...ผมเป็นเพื่อนกับแวมไพร์และแฟนสาวของหมอนั่น ^^ สองคนนั้นได้คบกันในที่สุด ทั้งคู่มือเรื่องเข้าใจผิดกันในอดีตซึ่งผมไม่อยากจะถามหรือ รู้แค่ว่าตอนนี้คบกันอย่างมีความสุขก็พอแล้ว

อ้อ เกือบลืมบอกไป...ผมเป็นมนุษย์หมาป่าล่ะ

กร๊อบ...

ผมเอนตัวนั่งบนเตียงกะทันหัน โดยลืมหูลืมตาไปปลิวเชิญชวนพวกนักศึกษาเข้ามามหาวิทยาลัยอยู่ตรงหัวนอน - - สดแสงเลยล่ะ ใครเป็นคนออกแบบนะ ต้องเป็นพวกวัยรุ่นร้อนแรงแน่ -* ผมคิดว่าแบบนั้น

“ตึกใหม่ ห้องเรียนใหม่ ห้องดนตรี และสระว่ายน้ำจันทน์เธอ”

ผมหยิบขึ้นมากวาดสายตาอ่านผ่านๆ ตอนไปมอบตัวแล้วได้มานะ จริงๆ อยากได้สนามบอลมากกว่าแฮะ แต่เอาเถอะ เห็นพวกเพื่อนในโรงเรียนเก่าบอกว่ามีให้เข้าสนาม คิดเงินตามชั่วโมงนะ =_ = ผมไม่ค่อยชอบใช้เงินซะด้วย ยังดีที่มีมรดกของหมาป่าพวกนั้นเอาไปขายของเก่าได้ บางชิ้นก็เป็นอัญมณี มูลค่าเยอะพอควร

จะว่าไปพวกดนตรีก็น่าลองเล่นเหมือนกันนะ ผมสนใจกล่องแอส และ คงจะอัดพลังใส่ได้มันดีซะมั่วยาด ไม่กล้าเล่นพวกกีตาร์ เพราะหากผลอใช้พลังของมนุษย์หมาป่าแม้แต่นิดเดียว สายคงขาดกระเด็นแน่ ผมไม่อยากเสียเงินซื้อคืนให้ห้องดนตรีหรอกนะ

หึๆ...มีแต่คนบอกว่าผมงกเสมอ โดยเฉพาะเพลง...

ย้อนกลับไปเมื่อหลายเดือนก่อน...

เมื่อตอนจบมอปลายใหม่ๆ เพลงคะยั้นคะยอให้ผมลองตัดผมนะ ตอนนั้นเอสก็ไปร้านเสริมสวยกับพวกเราด้วย แต่ผมตัดสินใจเดินออกมากะทันหัน เหตุผลตอนนั้นเพราะว่า...

“ถ้าตัดตอนนี้ กว่าจะเปิดเรียนอีกหลายเดือน เดี่ยวผมก็ขึ้นใหม่แล้วต้องเสียเงินมาตัดอีก”

ตอนนั้นเพลงเบิกตาโตกว้าง อึ้งกิมกี๋ O_O ส่วนเฮสก็ยกมือก่ายหน้าผากพลงพนหัวเราะ เอ่อ...ผมพูดอะไรผิดนั้นหรือ มันคือหลักความจริงของธรรมชาติไม่ใช่ไร้ง แถมพวกมนุษย์หมาป่า ชนกับผมจะขึ้นไว้มากเลยทีเดียว อาจจะเร็วกว่าคนปกติซักสามถึงสี่เท่าได้ละมั้ง

ถึงแม้เพลงจะตัวเล็กกว่าผมเยอะ จริงๆ เธอตัวกระจิดเดียวเองแหละ หากผมผลอผลักโดยใช้พลังหมาป่าแม้แต่นิดเดียว เธออาจปลิวไปกระแทกเสาได้เลยนะ เพราะฉะนั้นเวลาอยู่ใกล้ๆนี่จึงต้องระวังเป็นพิเศษ ไม่งั้นผมโดนไอ้เฮสฆ่าทิ้งแน่นอน +O+

อ้อ...ตอนนั้นเพลงกำลังร้องไม่ให้ผมออกจากร้านตัดผมนะสิ ทั้งที่ขาข้างหนึ่งก้าวออกจากร้านไปแล้วด้วยซ้ำ ผมเลยต้องค่อยๆ กระดืบกลับมาก เกรงใจเจ้าของร้านนะ เค้าเปิดเครื่องปรับอากาศด้วย ลมแอร์ออกไปด้านนอกคงไม่ดีซักเท่าไร -_-^ ไม่เช่นนั้นอาจมาบรรยายความโกรธกับผมบนหัวก็ได้ แบบนั้นไม่ดีแน่นอน

ถึงผมจะไม่สนใจแพ้นซักเท่าไร แต่ไม่อยากจะเกลียดหรอกนะ =.,=

“เฮส >O< ช่วยฉันทกล่อมวุพ่น้อยสิ”

ที่จริงผมไม่ได้ชื่อวุพ่นหรอก แต่ตอนไปตามแก้แค้นเฮสเมื่อหลายเดือนก่อน ผมโกหกทุกคนว่าชื่อนี้จนติดปากแล้วละ จริงๆ ผมชื่อวิล...แต่ไม่ได้สลักสำคัญอะไรหรอก

“ลองตัดผมดูมัย -_-”

เฮสพูดตามมารยาทเท่านั้น เพราะถูกแฟนกำลังจ้องจะเขมือบอยู่ +O+ ผมว่านะ...พักนี้ยัยตัวเล็กต้องกลุ่มกับผลสบแหงเลยละ อีกไม่กี่อาทิตย์ก็จะรู้แล้วว่าติตมหาวิทยาลัยที่ไหน แต่เพลงเป็นคนเก่งพอสมควร เธอคงติดคณะที่ต้องการแน่ๆ

ส่วนเฮสเข้ามหาวิทยาลัยด้วยการกล่อมจิตใจเจ้าหน้าที่นะ (ความสามารถของแวมไพร์ดีชะมัดยาด) หมอนั้นห่วงความปลอดภัยของเพลงว่าอาจเจอแวมไพร์ตัวอื่น เฮสเลยตัดสินใจเข้ามหาวิทยาลัย (หมอนี้ไม่ค่อยอยากเรียนเท่าไร) แล้วตามติดดูเธออยู่ห่างๆ คล้ายกับบรืดการ์ดในความมืดละมั้ง แต่จริงๆ แล้วโอกาสเจอแวมไพร์ตัวอื่นน้อยมากเลยละ เมื่อนี้ไม่ค่อยมีพวกนั้นโผล่มาแะเวียนซักเท่าไรหรอก

“ไม่เอาอะ -_-”

ถึงผมจะขายของพวกหมาป่าได้เงินเยอะก็เถอะ แต่ไม่อยากจะพุ่มเพื่อยชักเท่าไร ผมเหลือบมองป้ายราคาร้านตัดผมอีกครั้ง ตั้งหนึ่งร้อยบาทนะ

“แฮม >_< ถ้านายตัดตอนนี้ นายก็จะรู้ว่าเข้ากับนายรีเปล่า ^O^ ถ้าไม่ใช่ ยังมีเวลาอีกหลายเดือนรอผมยาวแล้วมาแก้กัน”

“แต่ผมทรงเดิมก็เข้ากับฉันนี่”

“ไม่เลย ไม่เลยซักนิด =_=” เพลงส่ายหัวพับๆ ทันที

เธอพยักพยิดให้ผมส่องกระจกมองตัวเอง ทำไมกันเธอ -*- ผมแค่ใช้น้ำมันลูบผมให้เรียบแปดจากซ้ายไปขวา คล้ายคนสมัยโบราณนะ ผมว่าดูแบบนี้แล้วบุคลิกสงบนิ่งดีออก มันผิดแปลกตรงไหนเนี่ย

“นายไม่ตัดจริงๆ เธอ *O* ถ้าตัดอาจจะพบตัวตนใหม่ก็ได้นะ”

ท่าทางเธอจะเพี้ยน แต่เป็นสีสันของการพูดคุยเวลาอยู่กันสามคนเลยละ ผมกับเฮสไม่ค่อยได้เป็นฝ่ายพูดเสียเท่าไรหรอก

“ตัวตนใหม่ยังงัย”

“คนใหม่ยังงัยละ ^_^ อาจจะเป็นตัวนายคนเดิมแต่ว่า...อืม...มีบางสิ่งให้ชอบผมทรงใหม่ละมั้ง สาวๆ

อาจจะรวมตอมจนหนึ่งเลยก็ได้”

ประโยคนั้นสะท้อนก้องอยู่ในหัว สุดท้ายผมก็ไม่ได้ตัด จนกระทั่งเพลงกับเอสลากไปร้านตัดผมเมื่อสามวันก่อน จนถึงปานนี้ยังไม่ค่อยชินกับทรงผมตัวเองเท่าไรเลย

มันแปลกตาไปหน่อย =_=

ผมลุกขึ้นยืนมาสองกระจก ผมสีเงินแกมเทาตัดซอยสั้นระดับคอ ด้านหน้าไล่จากซ้ายไปขวาอย่างเป็นระเบียบ ยาวประมาณช่วงคิ้ว คล้ายกับทรงของวัยรุ่นทั่วไป ตอนผมตัดผมครั้งแรก เพลงถึงกลับยกมือปิดปากเลยละ ตอนแรกคิดว่าคงจะดูไม่ได้ด้วยซ้ำเพราะไม่ชินตาแม้แต่บ่อย

อืม ตอนนั้นเธอโผล่มาว่าอะไรนะ ผมจำไม่ได้ เห็นแค่ภาพความทรงจำเลือนรางในความคิดเท่านั้นว่า... เอสต้องจับเธอให้ยืนนิ่งก่อนจะกระโดดชนกับตู้ใส่แชมพูขายของทางร้าน -*-

อ้อ... หล่อมากเลยละ เหมือนดาราหลุดออกมาจากนิตยสาร

ผมสมควรเชื่อเธอใช่ไหม... แม้พวกเราจะได้สนเรื่องหน้าตาเหมือนมนุษย์เท่าไรนัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าความดูดีช่วยเพิ่มความมั่นใจไม่มากนักน้อย

“เฮ้อ...”

ผมถอนหายใจยาวพลางบิดขี้เกียจหนึ่งรอบก่อนจะกระโดดขึ้นเตียง อู๊ป =_ = เมื่อครูได้ยินเสียงไม้กระแทกกับพื้นจนเกือบหัก สงสัยต้องซ่อมแรงหน่อยแล้วละ ไม่เช่นนั้นต้องเสียเงินซื้อใหม่อีกแน่นอน -_-^

บางครั้งผมก็พิจารณาความสามารถของแวมไพร์นะ ถึงแม้ว่ามนุษย์หมาป่าจะรวดเร็วหรือมีพลังกำลังมากกว่า แต่แวมไพร์สามารถได้ยินเสียงจากระยะไกล (แน่นอนว่าหากใครผลอนินทาละก็...งานเข้าแน่ๆ -_-;) นอกจากนั้นยังมีพลังกล่อมให้คนดื่มหรือทำอะไรตามใจตัวเองได้อีกต่างหาก

ผมอยากได้พลังแบบนั้นจัง ถ้าหากมี...คงไม่ต้องกังวลเรื่องเงินเลยละ ก็... -_- หากขัดสนเมื่อไหร่จะเดินไปสกิดคนแปลกหน้า ขอตั้งค์แบบหน้าด้านๆ ก็ได้เนี่ยว่า

ให้ตายสิ >_< ผมส่ายหัวไล่ความคิดแสนอนาถทิ้งทันที ทำไม่ถึงได้วูบเข้ามาในหัวได้ หวังว่าคงไม่ได้มาจากจิตใจแท้จริงของผมหรอกนะ เสียเกียรติพวกหมาป่าหมด จริงๆ แล้วเผ่าพันธุ์พวกเรารักพวกพ้องและชอบอยู่รวมกันเป็นฝูง คงมีแต่ผมละมั้งที่แยกตัวออกมาโดดเดี่ยวตามลำพัง

คล้ายกับพวกนัศยแปลกประหลาดของมนุษย์ ซึ่งบางคนก็เป็นปกติ บางคนก็ทำอะไรบ้าๆ ผมเองก็เป็นหนึ่งในพวกมนุษย์หมาป่าที่แค่ไม่ชอบตามกฎเกณฑ์เท่านั้น

ผมค้นหาตารางเรียนมาเหลือบดู -_- ขนาดยังส่งประวัติไม่ครบ ทางมหาวิทยาลัยก็แจกพวกนี้มาให้แล้วละ สงสัยรู้ว่าผมเข้าเรียนแน่นอน

อืม...ผมลงเรียนพวกประวัติศาสตร์นะ อยากรู้เกี่ยวกับพวกโบราณคดี และหากมีออกนอกสถานที่ คงจะขุดดินได้อย่างง่ายดายเลยละ แทบไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำมั้ง ผมอยากเรียนรู้เรื่องอดีตเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ว่าเจออะไรมาบ้าง ไม่ใช่แค่ของประเทศไทยนะ แต่หมายถึงทั่วโลกเลยละ

“โห หกสิบห้าคนเลยหรอ -O-”

คณะผมมีจำนวนนักเรียนประมาณหกสิบห้าคนเลยแฮะ เยอะกว่าตอนมอปลายตั้งเกือบสามสิบคนได้ แต่เพลงเคยบอกมาว่า ส่วนใหญ่ตามมหาวิทยาลัยติดแอร์ งั้นคงไม่ต้องทนนั่งเบียดกันในห้องร้อนๆ หรือมั้ง หวังว่าผมคงไม่เจอแจ๊คพิอตต้องแบกจอบสำรวจพื้นที่ตั้งแต่วันแรกของการเข้ามหาวิทยาลัยหรอกนะ

จะว่าไป ผมก็ไม่รู้ลึกซึ้งถึงนักหรอกว่าคณะเรียนอะไรกันแน่ แต่คิดว่าน่าจะสนุกดีไม่น้อยหากได้ศึกษาใน

สิ่งที่เราคิดว่าตัวเองอาจจะสนใจ

อ้อ... ยัยเพลงเข้าคณะที่ต้องการได้ด้วยละ คะแนนแทบจะเป็นอันดับหนึ่งเลยด้วยซ้ำ คณะอักษรศาสตร์
ละมั้ง ยัยนั่นชอบภาษานะ เอสพาเธอไปฉลองถึงประเทศญี่ปุ่นนะ -_-

“ดี๊ด ดี๊ด”

หืม O_O มือถือนี่หว่า เอสโทรมา? มีอะไรรีเปล่า ผกกได้รับสายทันที

“ฮัลโหล”

“วูฟ ฟุ้งนี้นายจะย้ายหอไหม้ย *O*”

เสียงจ๊อยแจ้วแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเพลง ผมได้ยินเอสบนฟิมพ์ว่าเรื่องแฟนตัวเองชุกชนกับ
เครื่องบดกาแฟเมล็ดกาแฟมันหกออกมานอกด้วยด้วยละ สองคนนี่รักกันดีนะ -O-^

“ใช่ ฉันจะย้ายไปอยู่หอที่จองไว้ตรงแถวมหาวิทยาลัย”

ผมจะได้ไม่ต้องตื่นเช้ามาก ไม่รู้ทำไมถึงติดใจการใช้ชีวิตแบบมนุษย์ อาจเป็นเพราะรู้สึกว่ามีอะไรให้น่า
ค้นหาเยอะดี ยิ่งเห็นเอสมีเพลงเคียงข้าง บางครั้งผมก็แอบคิดว่า...

อาจจะเจอความรักอีกซักครั้ง...

“แหะๆ ฉันกับเอสจะเข้าไปช่วยยกของนะ จริงๆ คนยกอะพวกนายสองคนแหละ ฉันแค่นิดเดียวๆ -_-”

ถ้าผมปล่อยให้เธอยก ไอ้เอสคงมาเอาเลือดหัวออก == ผมจินตนาการภาพไม่ออกจริงๆ ว่าโรคหวง
แฟนของหมอนั่นแก้ไวยัง ไม่เช่นนั้นหากมีใครมาเหล่หรือม่อเพลงในมหาวิทยาลัย มันอาจควักลูกตาคนพวกนั้น
ก็ได้นะ -*-

“ทำไมใช้เบอร์เอสละ”

“เอสจะได้เสียเงินค่าโทรศัพท์ไง คิกๆ >_< จริงๆ ของฉันแทบหมดอะ เผลอมีหนุ่มหล่อโทรมาจีบเยอะ
อื้อย >O<!! นายเชกหัวฉันทำไมอะเอส เดี่ยวเตะซักป้าบตีมัย แต่นายห้ามเอาเขี้ยวมากัดคอฉันนะ >_<!”

เออ...ตกลงเธอโทรมาให้ผมฟังคู่แฟนเถียงกันอยู่ใช่ไหม -_- ให้ตายสิ ยัยเพลง...ถึงจะเข้ามาหาวิทยาลัย
แล้ว แต่ยังปัญญาอ่อนไม่หายเลยจริงๆ